

Dona...

REDACCIÓ
en les Escals del Firal.
Sortirà dues vegades al
mes, però la fetxa serà
voluntària.

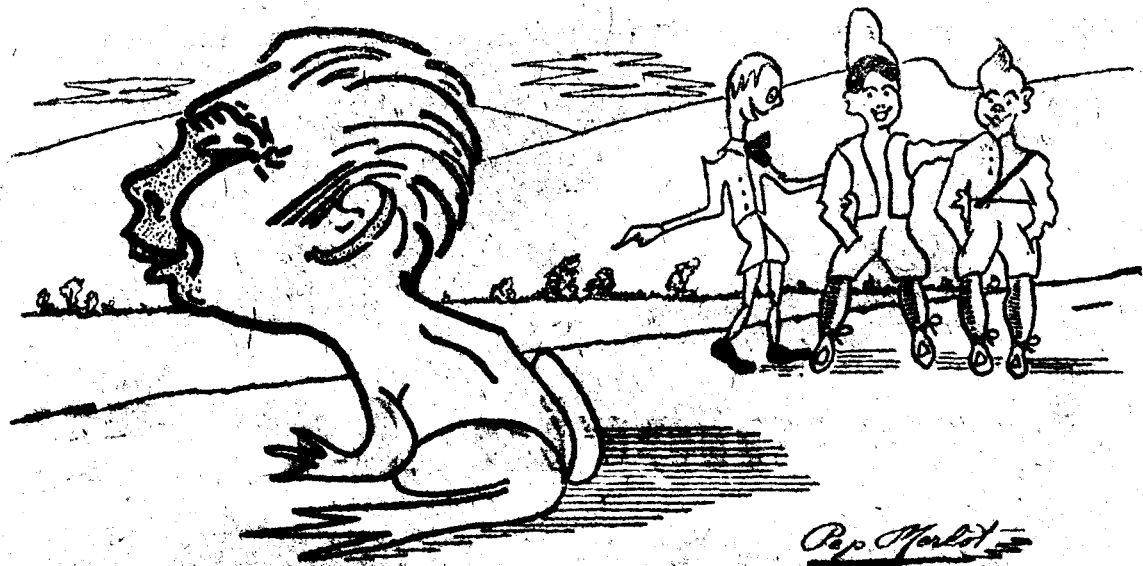
Any I

Núm. 6

ADMINISTRACIÓ
en un Banc del Parc.

Olot, 3 de maig de 1924

Preu 20 cts.
No's retornen originals

—To...til! To...til! To...til!

PESSIGOLLES: Re...salari quin llamp de totil...! Xafem-lo?

—To...til! To...til! To...til!

ELISEU CASTELLS
Còpies a màquina (Carrer de Sant Rafel. Olot)

Perfumeria LLACH

Plaça Alfons XII

PESSIC

El lleó del senyor Mallol s'ha mort.

¿Que no sabia que el senyor Mallol tingués cap lleó?

Sí, doncs, tenia un ric exemplar que el cuidava com a un rei; cor que vols... etz. El senyor Mallol és un gran caçador de guatilles, i caçant aquestes va trobar un lleó, cadell, menudet, bufó, carinyós; carinyós i bufó com pot ésser un animal d'aquests, per més que sigui cadell.

Amb la mort d'aquesta bestiola ferèstega, han mort totes les nostres esperances de posseir un dia una vera col·lecció zoològica en nostra ciutat.

Perquè d'animals selvatges en nostra volguda Olot, n'hi ha; sí, sí, n'hi ha alguns; però no val la pena de mentar-los com a animalons de col·lecció exemplar. Són selvatges, i si amb apariència de feres, al capdavant, si vos hi fixeu una mica, veureu en elles, feres de *doublé*: gossos peters que lladren i mosseguen, si poden, amb mala bava, sempre al costat del seu amo, i si mosseguen és des de entre mig de cames del seu amo... Sort que l'amo te criteri, i al veure l'intenció del gos, a voltes esquiva la mala acció d'aquest...

Quedem, doncs, en que no tindrem mai col·lecció de feres exemplars.

Mort el lleó, la gàbia resta inútil.

En Manxa preguntava, després de saber la desgràcia: —Què en faré de la gàbia que he construït?

No vos desespereu, Manxa; la gàbia és de ferro, i el ferro tots sabem que te mantes utilitats; quan no, per a fer-ne píldores reforçants.

FRA GALL

Carta Oberta (des de Strasburg)

Després d'haver passat alguns dies en companyia d'aquells senzills i bons pescadors, homes íntegres en tot el sentit de la paraula, vàreig agafar l'express a Portbou, per a dirigir-me a París, i tranquil·litant en primer lloc a la meua senyora, i encar que a la Prefectura Marítima de Marsella la havien posat en antecedents del naufragi quines conseqüències no havien pogut apreciar des dels primers moments (i el firmant d'aquesta constava com a desaparegut), no restà del tot satisfeta fins que rebé una tarja que li vaig enviar des de Cadaqués, anunciant-li l'hora que arribaria a París. Al descendir del vagó, els primers honors que s'em tributaren foren una intensa abraçada de la dona, que em mirà i em remirà moltes vegades per a cerciorar-se de si efectivament tenia entre els seus braços al seu *Juanitu*, com m'anomena sempre en la intimitat... Tal era l'emoció que sentí quan pogué veure que arribava amb tota tranquil·litat a la gran urb.

Però deixant les emocions a un costat, ja que la vida del home en resta plena, i particularment els que com jo, per els seus afers, han de recorre la Ceca i la Meca, i no sabem mai si després d'haver esmorzat a París, soparem a Brusel·les, pendrem café a Londres, i sense haver aclucat les parpelles, tornarem a esmorzar a Munich i al últim farem nit a Campodon, diré als volguts amics olotins que havent reconegut dejorn el

govern anglès la república dels soviets, haig d'empendre un llarg viatge a Rússia, formant part d'una nombrosa comissió que representa els interessos comercials d'una de les cases més importants de Londres. Per lo tant, prometo escriure-vos els detalls més importants que pugui copsar en aquest, i no dubto seran més que interessants als llegidors de PESSIGOLLES.

Circumstàncies que no son del cas explicar feren que durant la gran Guerra contragués una íntima amistat amb un gran nombre de estudiants francesos, la major part d'ells enginyers, que resten avui a Strasburg, mentres duri la ocupació del Rhur, hi he volgut fer-los-hi una visita abans d'empendre un viatge que per les seves característiques no dubto serà accidentat.

Quan rebereu la present serem a Varsòvia, on s'han d'unir amb nosaltres uns quants nord-americans. Fins a l'altra. Molta tranquil·litat, i que ningú s'enfadi.

Affm.,

PLUMER

Strasburg, 8 abril de 1924.

Drapets al sol i... a l'ombra

Els Immaculats

Es corre que els redactors d'un setmanari local, al que no dic volgut setmanari perquè segons quines amistats deshonren, els redactors d'un pa-

perot indecent, han comentat amb gran duresa la forma amb que ha sigut redactat el nostre últim nombre de PESSIGOLLES. Diuen que els insultem... A veure si'm faran riure!... Insultar? A segons qui, encara que se li digui el nom del porc, no s'el insulta, sinó que es fa una involuntària ofensa al animal que du aqueix nom. D'un porc s'en fan llançonisses... En canvi, hi ha gent que ni per a fems són aprofitables... Còpridos! ¿Que vos creieu que no en sabem de noms estranys? A casa hi tinc tres diccionaris, i dos d'ells tracten exclusivament dels animals.

Havem insultat... ¡I quina faïsa! ¿Que vos pensàveu que éreu immaculats vosaltres? Una cosa és insultar i l'altra cosa defensar-se; insultar no és lícit, però fins a un criminal li és permesa la defensa; no solament és lícita, sinó que és de dret natural. Això resulta sèrio, però no pot dir-se de cap més manera.

Vosaltres confoneu la defensa amb l'insult, i per el mateix motiu no repareu que els vostres insults moltes voltes són calúmnies.

Repasseu vostra feina i mireu el que dèieu a digníssimes persones, alguns de quins noms recordeu, a quines haveu insultat, a moltes calumniat i a totes ofès, vosaltres, que vos teniu per immaculats, i voleu que vos tinguin respecte i consideració.

Recordeu el que dèieu als il·lustres i digníssims religiosos: Pare Anton Maria, Pare Alfons Maria, doctor Cardó i doctor Carreras; a n'els celosíssims Mossèn Gelada i doctor Pujol, a n'el culte Mossèn Farró, a la venerable Ordre Caputxina i a l'antiquíssima Ordre Carmelitana.

¿Que haveu oblidat, potser, les befes que haveu dirigit al bon patrici Josep M.ª Masramon, i a n'els senyors Vilanova, Francisco Vayreda Carreras, Vayreda Casabó, Raimond Vayreda, a n'el exemplar senyor Anton Bolós, a n'En Munteis, a n'els senyors Conte-Lacoste i Josep Roca, a n'En Tomàs Hostench, a n'En Jaume Tenas, a l'Anton Sacrest, Pere Sacrest, Francisco Aubert, Joan Roura, Ventura Subiràs, etc., i dels insults que amb vostre llenguatge taubernari haveu dirigit a n'el senyor Joan Capdevila?

¿Oblideu també la vostra gosadia, al censurar la conducta sense màcula, de les més renomades personalitats catalanes, com fer-ho amb l'insigne literat En Josep M.ª Folch i Torres?

¿I a quantes respectables dames no haveu ofès amb vostres ratlles grolleres? Recordeu el nom de la virtuosa senyora Masramon, a qui haveu pres com a blanc per a escupir la vostra baba immunda, no pensant que entre vosaltres hi ha senyores... senyores?... ah sí! senyores — després diríeu que vos insulto — senyores que gairebé no mereixen el

nom de senyores, de tan poca cosa que són i quins noms no ens havem posat mai a la boca, perquè tenim més cavallerositat que vosaltres, tot i que s'ens titlli de còprits i faltats de solvència moral i material.

Recordeu, a més de la senyora Masramón, lo que haveu dit de les senyores Sargatal, Monsalvatge, Rosa de Roca, Plana, Vda. Pujol; senyorettes Vayreda, Mir, Puigmitjà, Pujades, Carme Prat i moltes altres quina llista fora inacabable.

Tot això no volguent endinzar-nos amb el mencionament dels articles heterodoxes que haveu publicat; n'hi ha d'ells on fins vos haveu atrevit a insultar al Sant Pare, i amb alguns altres a on feu escarni dels Sants (vegi's vostre nombre últim).

Els hi sembla, doncs, si era hora? Havem tingut prou paciència? Ha sortit nostre PESSIGOLLES fent-se eco de la part sensata del poble, que be prou ho demostra quan espera frissosa la sortida del quinzinari, per a pendre de les mans dels repartidors els mil nombres que surten de l'impremta.

Si veièssiu brillejar en vostra manera de procedir un petit raig de justícia, no mantindríeu en l'incògnit els vostres noms (1); el que s'amaga és que no procedeix com deu. ¿Com voleu, farsants, maltractar a l'un i a l'altre, si de vosaltres no n'hi ha ni un de capaç per a guanyar-se honradament el pa de la família; si dignifiquèssiu vostres mans amb un treball honrat, vostres escrits pot ésser que serien com els meus, sense fums literaris, però anirien de dret a la moralització del poble, obra que entorpiu amb el vostre cinisme i amb vostra manera de fer depravada.

Insulteu-nos, jo vos invito, mes penseu que mentres aleni, la meua obra serà de complerta hostilitat a vosaltres i al vostre modo de fer... Còpridos, que diria En Juan Buscarle.

Ja haveu vist que no tracto de defensar cap dels redactors de PESSIGOLLES. Ja vàrem dir-vos que els vostres brams d'ase no arribàven al cel.

L'HEREU PUNXA

(1) Els nostres noms vos són coneguts i si no fos així i vos convingués els diríem.

SILUETES

Una castiça camperola (de gènere femení)

Ara que és el temps en que les prades i els pujols serveixen la clàssica verdor de Primavera, i les boscurries, lluny de la damnació poblerina, guarden manyagues, devés ses fulles tendrívoles, les niarades de les aus; ara que tot és poesia, tot

somriu i alegre els cors dels enamorats; ara que en la muntanya hi pasturen els ases flacs i de pansida figura; ara que més que mai els tòtils xerre-mequen porucs els seus monòtons gemecs i criden la cançó enfadosa; ara que les gallines són més gallines que mai; ara que hi ha ximble que analitza, frasse per frasse, lo que escric; jo que he sigut sempre un petit admirador de la Bellesa, no puc menys que extassiar-me en la contemplació d'aquest be de Deu de nostres encontorns frondosos. Per ço, avui, la meua pluma, xopa d'oxigen pur i dels perfums de les flors, ha de descriure, de la manera que pot i sab, però somrienta, la figura formosa i seductora d'una bella camperola olotina.

Des del Prat de l'Aruga, bonic pujol de l'encontrada pagesivola, hom pot oïr a la noia de posat seriós, de vestir de modisteta i de galtes d'una color de rosa; a la noia d'ulls blau-fosc i de cabellera de castanyes torrades; a la noia de tipus muntanyenc i de ben tornejades pantorrilles...

Però no és necessari, no, anar al Prat de l'Aruga, per a poder admirar a tanta boniquesa camperola, ja que'ls nostres carrers i places tot sovint li cedeixen el rústec paviment per a que, amb el trepig de la noia que els cors desitgen, restin més atractivols i interessants a les mirades dels jovinòels ciutadans.

Jo, quan mos ulls la guaiten frissosos d'èsser correspostos, sento com un sotrac indefinible en mon dintre; de segur és el cor que fa de sismògraf mentres passa seriosa i atraient la més bella joia dels nostres camps florits...

En Llongarrisses o el carter del Mussol (de gènere masculí)

Molt grassó i de rostre sonrosat, amb un deia'm anar de noi enamorat de si mateix, el seu aspecte és la fesomia d'un panxa-content real i existent. La seva dèria és figurar... i preté escriure, i fins voldria ésser un home conegut; amb tal que alcances la popularitat del Noi de Tona, ja estaria satisfet el noi enamorat de si mateix...

Fa cada planxa que val un credo, però, això sí, ell no calla mai, i de tot enten — menys de lo que no enten, que ho és tot. — Sab viure de il·lusions, i

a Novetats en te una penya de sabis com ell que li donen'la raó.

Com que el bufet que te parat amb un altre està quasi sempre parat, i això és lo que el deixa parat a n'ell, s'entreté a embrutir paper timbrat fent artículos morales y políticos per a enviar a la seva traició. No hi fa res que tot surti corretgit i disminuït i que li canviïn els desastrosos conceptes polítics i hètics — que deurien ésser ètics — mentres li deixin lliure la firma, que encapçala amb un títol que no té: Doctor... I aixís ell queda content, i els altres... encara gràcies...

Ademés enten d'art, toros, futbol, música, comèdia, i sab jugar molt be el burro... — O sinó que ho digui En Mecus petit.—

Es el carter d'En Mussol i, com aquest, dú la petita dossis d'intel·ligència en les sabates.

No obstant, porta gafes i mans d'home.

ULL METASOMOSCOPI

Som i serem de Pessigolles

(Música de la Santa Espina)

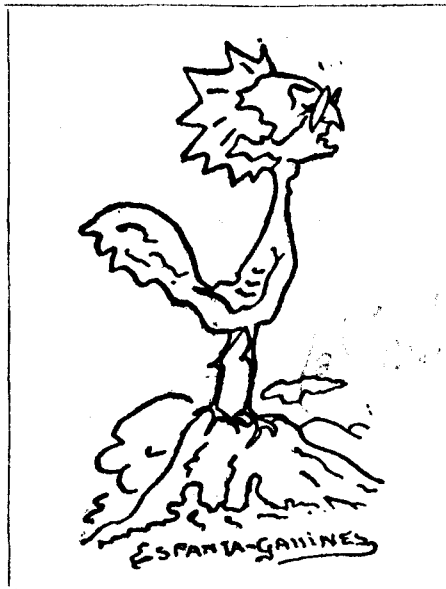
Som i serem de PESSIGOLLES
tan si plou com si fa sol
volem que riguin les noies
i que rabli el Mussol.

Varen néixer en primavera
i tot somrèia al seu pas
ràia la nena encisera
i don Peret per sota'l nas.

Riu En Natxu i riu En Manxa,
el Tòtil i En Mecus no
quan PESSIGOLLES tot ho planxa
a la muntanya hi ha pò.

I garla dintre de la gàvia
el mussol tot estorat
d'insults i dicteris amb ràbia
el poble serà lliurat.

MAR I CEL

Del Concurs avícola

Aquesta «gallina» fou la que cridà mes l'atenció de tothom per la seva «pell groxada».

¿A on arriparem?

Totes les persones sensates, militin en el camp polític que vulguin, han defugit sempre d'aquelles lluites locals que si be dimanen de maneres de pensar, van degenerant amb odis personals sols admissibles quan l'home estava en estat primitiu. D'aquí ve que d'un any en aquesta part una onada de fàstic havia invadit l'ambient olotí fins al extrem que si hagués ressucitat en Gutemberg li hauria sabut greu d'haver inventat l'im-

premta al veure que hi havia homes que l'utilitzaven per fins inconfessables.

Al recollir el guant que s'havia llençat contra persones digníssimes fent aparèixer PESSIGOLLES com a contra balanç a les inmundes campanyes de «La Montaña» podem dir sincerament amb el cap ben alt que aquells elements que s'haurien d'haver sentit ofesos en les aludides campanyes, no sols no els hi havem demanat, sinò que tampoc espontaniament ens han prestat el seu apoi, el qual els coloca en un terreny de manifesta superioritat, en ells que fins han tingut la col·laboració d'En Pons i Tusquets, en el seu periòdic. Això per altra part ens deixa lliures de tothom. Nosaltres que sols comptem amb la manifesta simpatia de l'immensa majoria del públic olotí, lo que fa que'l nostre periòdic tinga vida pròpia, *sense cap subvenció de ningú*, ens havem tirat alcarrer, prescindint de l'anormalitat de les circumstàncies, disposats a contestar a totes aquelles campanyes amb les mateixes armes que ells han tingut com les úniques per fer aparèixer net el que era brut, honorat el que era deshonorat i prestigiós el que estava a l'altura del betum, deixant el curs de les coses fins allà on arriba encara que sigui més lluny de lo que es proposaven els iniciadors.

Periòdics de trapaceries i disposats a ridicolitzar els que no pensin com ells sobren dintre el periodisme, tan cert és això, que ens dol descendir a on ens han portat, però repetim que anirem on sigui convenient.

Els nostres sentiments i la nostra dignitat, així ens ho exigeixen. Anirem endavant i desinfectant com les forces no ens manquin aquell ambient d'odis que fa la vida distreta als quins no han pogut concebir mai un periodo de pau i de respecte mútuo.

Fetes aquestes aclaracions fem constar: que nosaltres vivim del nostre treball; que un dret inoludible a la defensa, de lo que és carn de la nostra carn i sang de la nostra sang, ens fa putinejar (perdoni el mot), amb aquesta mena de periodisme. Però creiem fer un be a n'aquesta ciutat que tant estimem i si convé donar la cara

en qualsevol ocasió, així ho farem. La cara i quelcom més.

¿Poden dir-ho així els que mancats de tot sentiment s'han valgut fins de l'insult i de la calúmia per fer surar les seves *personetes*?

Tothom sab sobradament que no.

Com més mar, més vela. Sabem que alguns elements que aparentment sembla que haurien de parar l'esquena a la genteta de «La Montaña», per coincidir amb lo que demostren ésser, els miren amb tan o més fàstic que nosaltres mateixos, perquè saben qui son, on van i d'on venen.

Això és perquè saben que allà no hi ha ideals ni sentiments. Que quan parlen de coses enlairades ho fan per enlairar-se i sense haver-les sentides mai i que quan combaten altres tendences, no van tampoc contra aquelles sinó contra Fulano o Sutano.

Val, doncs, molt més el sentiment noblement expressat o defensat, que la política d'arrivisme d'aquests moderns papanates que *de la noche a la mañana* voldrien estancar totes les qualitats quan son l'entronització dels set pecats capitals.

I prou per avui. Els camps estan ben desllindats. ¿Aon arrirem? La sang que corre per nostres venes ens empeny amunt, amunt.

Veurem qui porta amb més dignitat la lluita. Es al públic olotí a qui toca jutjar.

I si no es avui serà demà, que escupirà al rostre dels qui s'ho mereixen.

MASS H.

Cyp

L'únic escriptor de «La Montaña» que és inofensiu encara que'ls seus escrits no son molt recomanables.

A n'En Miquelet

Mira niño que la Virgen lo ve todo.

Y ya sabe lo malito que tu eres.

Vamos que aunque tu no llevas sobretodo,

No me engañas con zapatos ni espadenyes.

SERAFIN

Contes Jueus (1)

Blum troba a Lévy.

—On vas tan content, Levy? Que hi ha de nou...?

—Mira, estic satisfet, acabo d'assegurar-me contra incendis i contra la pedregada.

Blum reflexiona un instant.

—Contra incendis, sí, ja comprenc, però, contra la pedra..., com dimoni t'ho faràs per a fer pedregar...?

Rothschild viatga d'incognit per Espanya.

En una església, el sagristà li mostra una Verge miraculosa.

—I en que consisteix el seu prodigi...? demanà.

—Ella plora quan veu un jueu.

Rothschild espera inútilment el miracle, no es produeix pas.

En sortir Rothschild de la església, dóna una propina al sagristà i li diu: Mestre, aquest colp el miracle ha fallat, jo soc jueu.

El sagristà respon amb veu baixa: Per favor, no em comprometeu, no ho digueu a ningú, jo també ho soc...!

Un catòlic, un protestant i un jueu es troben després del casament d'un amic comú.

—M'ha sigut impossible d'assistir a la boda del nostre amic, diu el catòlic, mes, li he fet enviar un servei de café per dotze persones.

—Jo tampoc hi he pogut assistir, diu el protestant, però he enviat un joc de té per a vintiquatre persones.

—Jo he estat de viatge, fa el jueu, però, li faré enviar unes pinces per a sucre, per a dugues centes cinquanta persones.

(Continuarà)

(1) Histoires Juives: R. G. Edtns. de La Nouvelle Revue Française.

De Teatre

Marionetes

TEATRE PRINCIPAL.—Aquesta obra d'En Lluelles, si be adoleix de manca d'argument i confegit, no obstant és un retrat de la vida real en l'esfera coreo-

gràfica i miserable de l'Humanitat. No és una obra altament literària, puix que el llenguatge, encara que apulcretat, és el propi de la gent de mal viure. El vici hi és latent. Talment hom hi veu a la Barcelona del Paralelo i carrers llindants al Conde del Asalto. Baix el meu concepte, *Marionetes* no és més que un *vaudeville* dels que sol representar En Santpere al Nou o a l'Espanyol.

La representació bastant regular, mereixent més aplausos la Peris, tan castiça com sempre, i En Lluelles. La Cònsul semblava que representava «L'Altiva» d'En Vayredà, principalment en el tercer acte.

El públic quasibé tot a... *fer nona*.

MEFISTÓPELES

Heus-aquí una sastresa que es l'única per fer pantalons d'home.

Musicals

Concert «Orfeó Popular Olotí», «Banda Municipal» i «Trio Studium»

Aquest concert que tingué lloc el dissabte de les Caramelles, fou executat amb tota justesa i complexió musical. La Banda, per la nostra banda, mereix aplausos sincers per l'avia que fa en tècnica.

A l'Orfeó també el felicitem de cor, en especial a les formoses damiselles de mantellina blanca i a la gentil senyoreta Barberí, per la seva simpàtica veu de tiple.

El tercet Studium, creiem que ja no ha d'estudiar més, doncs són uns mestres.

A tots l'enhorabona.

ASSOCIACIÓ DE MUSICA: OLOT

Concert Crickboom

El concert del dimarts passat, que'ns donà l'«Associació de Musica: Olot», fou un dels millors que s'han sentit. Llàstima que el públic d'Olot, tot hi ésser Olot una terra d'artistes (?) cada dia es faci més refractari a tot lo que sia cultura i civisme.

En Mathieu Crickboom és un violinista reconseguit; quasibé el toca tan bé com En Lorencito. ¿No els hi sembla? O sinó poc s'en falta.

Ara que més bé que jo, ja n'estic segur.

UN DEL GALLINÉ

De la pilota

En Joan Cos

Jovenet, bufonet, rosset, castisset i bon minyonet, és un jugador decidit, voluntariós i perillós que honora, des de fa poc, al primer equip del «Olot F. C.». Es humil i simpàtic; jo us asseguro que si fos noia el voldria per xicot. ¡Això és un dir!

Amb En Cos, el primer equip del «Olot F. C.» ha adquirit important element en la línia davantera, del que s'en penyoren belles esperances.

Nosaltres felicitem a n'En Cos, per la seva bona feina feta i li desitgem que continui progressivament ja que així podrà ésser un *as* de trunfo del fut-bol olotí.

Partits celebrats

Olot F. C.	9 goals
Penya Joventut del R. C. D. E.	3 »

Els dos partits celebrats entre aquests dos equips foren un aconeixement per l'«Olot F. C.» però, en canvi, hi mancaven l'interés i la tècnica futbolística.

El resultat de 4 a 2 el primer dia i de 5 a 1 el segon, comproven el domini superlatiu del equip local.

Olot F. C.	3 goals
Wanderers del C. D. Europa	1 »

Aquest partit si que valgué la pena de pagar-ne 5 rals els socis i deu els que no ho son, doncs l'«Olot

F. C.» feu boniquíssimes jugades, tot hi ésser reforçat l'equip visitant.

En Bordoy, que estava en la porta contrària, no pogué parar els tres imparables goals que l'hi encomolomaren En Roura, En Girona i En Cos.

Tots els nostres jugadors mereixen un elogi sincer per la seva actuació. En Codinach estava fet un *bon tirador* tirant-se furiós contra l'enemic. En Roura treballà per tot l'any, fent bonics moviments d'una elegància inimitable; En Cos, manyac com sempre i decidit; En Girona, enèrgic i suant com un xino quan sua; En Marfany fet un Bordoy; la *Filu* estupendo i bestial; l'Oró i Pasta, com sempre, insubstituïbles. Tots, en conjunt, molt be.

Els wanderistes, valents, decidits i ben educats.

En Bordoy, bona vista, bon puny i desitjós de lluir-se, al ensems que tocat, retocat i amanyagat per la quitxalla.

En Casas, si arriba a fer de referèe en un camp de Barcelona, de segur se l'emporten amb un globo en mig del partit, perquè no toqués el pito.

PILOTILLES

De Societat

☉ Divendres de la setmana passada, va unir-se amb l'enllaç del matrimoni, el nostre bon amic, l'hereu de càn Galceran, En Carles M.ª Pujol amb la boniquíssima, simpatiquíssima i distingida damisella, Na Maria del Tura Casabó i Molar.

Tant la núvia com el nuvi feien molt de goig.

En Carles estava fet un pimpollo i la Maria una reina d'un conte de fades.

En Xam, l'únic en son ram, serví un suculent i esplèndid dinar a la *dernier cru*, mereixent el logis de tots els convidats.

Els nuvis, després de dinar, guillaren amb un auto particular per a fer el seu viatge de boda cap a les principals capitals del continent, Barcelona, Madrid, Reus, Saragossa, València, Sant Esteve de Bas, Les Preses, Cudella etc.

Rebin tan ells com ses families, la nostra enhorabona.

☉ Amb gran pompositat, es celebrà a Sant Joan les Fonts, l'enllaç del popular i elegant jove, En Ramon Romansllens amb la distingida i gentil damisella, N'Anita Charpes.

Varen ésser padrins el senyor de *Xistós* i la excelentíssima marquesa de *Vivés*.

Acabat el *lunc*, en que s'obsequià als nombrosos convidats, en el espaiós Hotel de càn Pep, els nuvis amb el ric Hispano d'En Minguet, es trasladaren a la ciutat Condal on pensen passar-hi una llarga temporada, saborejant la dolça lluna de mel.

☉ L'esposa del nostre bon amic En Josep Oliveras, ha portat al mon un xamós nen.

Al felicitar als esposos Oliveras-Vayreda, ens felicitem nosaltres, ja que aviat podrem comptar inter nos a un nou i fervent llegidor de PESSIGOLLES.

Ⓢ Ha esset nomenbrat repartidor de «La Montaña», En Mero.

A veure si els treurà d'apuros.

Ⓢ Diumenge passat fou celebrada la festa onomàstica de la gentil i gràcil damisel·la, Na Montserrat Torrent amb una vetllada íntima en la llar de sos distingits pares.

Hi hagué molta animació i alegria.

Així voldríem que's celebrés en totes les llars olotines aquesta diada, emprò essent-hi convidats no-saltres.

Ⓢ Dimecres passat va contraure matrimoni, el volgut llegidor de PESSIGOLLES i molt amic nostre, En Josep Figueras, amb la simpàtica damisel·la, Na Caterina Gou,

No va faltar-hi res; autos, alegria, nenes maques i sobretot molts llegidors de PESSIGOLLES.

El dinar, servit per el restaurant de Font Moixina, fou de primera. En Nandu Petit, que va assistir-hi, de tan tip que va quedar, ens ha agafat una ventrellada que li ha deixat una mandra de mil dimonis.

Desitgem als nuvis força alegria i forces anys per a poder-ne disfrutar.

Ⓢ També, el mateix dia, la gentil moreneta N'Ignàsia Salgueda Pascual, s'uni en matrimoni amb el jove barceloní, En Jaume Targarona.

Hi assistí molt de jovent, que s'alegrà tant com pogué. A les vuit del vespre encara ballaven i saltironejaven en les pintoresques Fonts de Sant Roc.

Rebin els nuvis i ses famílies la nostra enhorabona.

Pessigollejant

¿En que ens diferenciem els redactors de PESSIGOLLES dels de «La Montaña».

Doncs en que nosaltres (segons ells) som unes entes (ho heu entés?) i ells uns indec-entes.

¿En que s'assemblen les Tres Parcas de Grècia, amb En Llongarrisses, Mecus petit i Miquelet?
En que no tenen cap.

¿Que els hi succeiria a n'En Pau i En Pere si s'associessin amb En Miquelet?

Que amb cos i ànima s'en anirien al cel.

¿Quin és el burro més burro de la Plana?...
TOSSNW 7E

¿Que li succeiria a n'el Mussol si'l possessin dessota l'àliga de can Manxa?

Doncs que estarien de costat dos ocells de rapinya. (Recordis eleccions Diputats a Corts i Diputats Provincials).

¿En que s'assembla «La Montaña» amb un carro de les escombraries?

En que hi ha molta porqueria.

¿Perquè hem suprimit les nostres Lletres de Canvi?

Perquè tan les Lletres de Canvi com les «Cartas Cortas», de «La Montaña», són insultants i fan fàstic.

¿En que es diferencien En Juan Buscarle i En Casanellas?

Doncs en que En Casanellas encara el busquen i En Juan ja és Encontrao.

¿En que s'assemblen els mentats individus?

En que l'un és assassí d'En Dato i l'altre és assassí... del castellà.

¿En que s'assembla En Pere Caula amb un Tòtil?

Que En Pere Caula és molt salau i un tòtil també pot esser-ho.

En que s'assemblen els raigs del sol amb PESSIGOLLES?

En que quan surten, els mussols s'amaguen.

Noticiari

☞ Per la sola falta d'ésser germana d'un nostre volgut company una; i l'altra pel sol pecat de la seva simpatia i la nostra gran admiració, han sigut víctimes immolades innocenment al altar del deu del odi.

No volem ésser causants de més víctimes. Aparteu-vos de nosaltres doncelles d'Olot! No'ns mireu la cara; negueu-nos el salut, desprecieu-nos, que havem sigut, apreciant-vos tant, causa de vostres llàgrimes; i, per no veure-vos vexades, sacrificarem gustosos vostre salut, vostra mirada, vostre somris... Però sabeu-nos aquí doncelles totes! ¡Som amb vosaltres! Sabrem cumplir la promesa que vos fem de defensar vostra dignitat, jugant-nos-hi la vida contra qui, no gosant, no atrevint-se amb homes, que podrien tornar-s'hi, s'entreté en maltractar criatures indefenses.

☞ En Mecus petit, aquell petit burdagassot, l'altre dia, para crecense, deia en el Roser del Triay a unes señoritas, que naltres som una colla de covarts. ¿2 peles que no'ns ho dius a la cara, cara brut, més que cara brut? ¿Ja ho vol el teu germà que siguis tan des-astrea?

☞ En La Montaña ja hi ha ingressat un altre pagés. Aviat semblarà el Boletín dels agrícols.

Per la gran llargada dels seus remiits, no poden posar-hi el pel i repel del Tòtil ¡ai! del salau; però no'ns la mamem Serafi; la gent nostrada no ensenya tan l'orella com la gent vostra.

☛ Hom diu que un individu que sempre es *pas-sejava sol*, ara s'el veu acompanyat de la seva senyora esposa.

¿Que té por que l'apallissin? Sort n'hi ha que la seva esposa és una bellíssima persona i no volem que li donguin el disgut de veure que li porten l'home a troços dintre d'un *cabàs*.

☛ *Brams d'ase no pujen al cel*. Tan s'ens en fi els dels uns com els dels altres.

☛ Hem vist el plànol-projecte de les faroles del Passeig de Blay i verdaderament les que hi han posat s'hi assemblen tant com un bolet amb una espardenyia. L'idea exposada pel nostre amic l'arquitecte municipal, és digna de tot elogi, doncs la farola-projecte d'ell haguera sigut una ornamentació per el Firal; però lo que hi han posat ara, talment semblen *candaletes* amb pedestal de ciment porlant. Al qui li facin falta *mistos* ja sab, doncs, on n'hi ha i a on ha d'anar-ne a buscar.

¿Creieu que s'han lluit! ¿Mireu que és fan unes reformes, senyor Roca! ¿Oh! i encara fan molt més goig les dels 7 anys que fins ara hi havia!

☛ ¿Mireu que s'en arriba a beure d'aigua de Sant Roc! Doncs cada deu hores es fa un gasto de 480,000 litres.

Així no trobem estrany que sols ragin un canó o dos en les fontanes de la plaça de Sant Roc.

No obstant, millor seria que ragessin tots els canys.

☛ ¿Quin és l'animal més fastigós?
El Tòtil.

☛ Avui és per a «La Comarca» dissabte de glòria, doncs resucitarà, si no's queda dintre del sepulcre.

☛ Hem rebut del nostre amic N'Esteve Hostench Trasfi, representant del *Vermouth Barbanzolo* en aquesta ciutat, unes boniques cigarrereres d'alpàcca que regala als redactors de PESSIGOLLES.

Nosaltres li remerciem sincerament aquesta atenció i li prometem beure força *Vermouth Barbanzolo*.

☛ ¿Quin és l'animal més xistós?
El Tòtil.

☛ Com que encara no està feta la lletra de la sardana *Pessigolles* i ademés hi ha excés d'original i de música, ens vejem obligats a retrassar la publicació de la *partitura musical*.

No ansieu volgudes llegidores i volguts llegidors, que una hora o altra quedareu servits.

☛ A n'els de l'Associació de Musica, els hi preguem que, quan el qui ha de tocar és detingut a la frontera o es posa malalt, al arribar a Girona, facin tocar al primer que trobin, encara que sigui el Nunci. La qüestió és que toquin, que encara que sembla que hi assisteixen molts d'intel'lectuals als concerts, no s'en

adonaran pas si en el programa hi posen Beethoven, Back, Granados, Chopin, etc, etc.

¿Compreneu ara la cosa?

☛ Cafeters, fondistes, llegidors de PESSIGOLLES, si volem beure vermouthe, demaneu amb preferència, el *Vermouth Barbanzolo*, que és el millor.

☛ *Brams d'ase no pujen al cel*.

☛ Hem suprimit les *Lletres de Canvi*, per a no assemblar-nos amb els de «La Montaña»; no per ço quedaran eliminats de nosaltres els col·laboradors espontanis, ja que pensem fer un *Concurs d'improperis contra la sogra*, en el que podran aportar-hi escrits, tots els nostres llegidors i llegidores estimades.

El que vulga començar a fer quelcom sobre això, ja pot fer-ho i enviar-ho o tirar-ho al buçó de PESSIGOLLES (Nou de Sant Antoni, 7).

L'escrit podrà ésser en vers o en prosa.

☛ En Mecus petit no sab on té la mà dreta ni la mà esquerra.

Sols sab que porta *sola* a les sabates.

☛ *Brams d'ase no pujen al cel*.

☛ Amb aquest nombre acompanyem una fulla impresa referent a la acreditada *Magnèsia Validada*, del doctor Peralta, quina lectura recomanem.

☛ *El mussol és un animal que sempre s'amaga*.

☛ Per excés d'original, ens hem vist obligats a reservar per el nombre següent un treball de la secció *Imatges vives*, de nostre col·laborador *Snilom*.

☛ Es tan l'èxit que tingueren els músics de *La Municipal Olotina*, en les Festes d'Hospitalet, i tan lo que n'estigueren contents els hospitalencs, que fins els volien llogar per tot l'any. Eren tantes les persones que ballaven i tanta l'alegria de les nenes maques i jovincels, que, des de la Plaça d'E-panya fins a l'entrada d'Hospitalet, els tranvies no podien circular.

En Nandu tocà el cornet d'allò més be. ¡Enhora bona, Nandu!

☛ Ara que parlem d'èxit, no volem deixar de fer constar el nostre, aconseguit sorollosament en el nombre darrer, doncs fou tan gran, que fou precis fer una nova edició per als suscriptors de fora.

La única Magnèsia Efervescent, dels mateixos usos que la millor i que curi ademés els mareigs, vòmits i vèrtigs, és la **MAGNÈSIA VALIDADA**, del doctor Peralta

De paladar deliciós, provar-la és adoptar-la
Venda a Olot: **Totes les farmàcies**

Imp. de P. Aubert, carrer Nou de Sant Antoni.—Olot

SASTRERIA PIERA

Sant Esteve, 9

S'han rebut les novetats per la
TEMPORADA D'ISTIU

EXPOSICIÓ I VENDA DE
MÀQUINES DE COSIR
DE LA ACREDITADA CASA

“SINGER”

Peces de recanvi, agulles, oli fil de tota classe, etc., etc.

Representant a Olot i comarca: _____

Candi Viñeta Compte

_____ Claveguera, 1. (Davant la terrisseria Güell)

IMPORTANT:—No gastant oli d'olives ni petroli, evitarem el desgast de les màquines i obtindrem un bon funcionament.

NOTA:—A qui ho sol·liciti, se li facilitaran catàlegs.

Divagacions d'un ignorant

*Des d'aquí en vers o prosa
penso dir alguna cosa.*

P. LIGORI

La cançó del viure brut

El viure d'un mussol

Una vida, dues vides
quantes vides teniu vos?
Vos teniu la vida bruta
la vida bruta, d'un gos. (1)

Vos teniu la vida xorca
d'aquells perduts de bordell,
la vida roï, la vida porca
com els tòtils de rabell.

Vos sou com la bèstia aquella
que dú lo cos tot nafrat;
vos teniu també com ella
el cervell tot xarbotat.

Vos porteu en vostra cara
una pell com d'elefant,
i la barra retratada
per darrera i per davant.

(1) Un gos de gitano

El despreci que vos porto
és tant gran que fa fredat;
vostres insults jo soporto...
fins que n'estaré cansat.

Una vida, dues vides
quantes vides teniu vos?
Vos teniu la vida bruta
la vida bruta, d'un gos.

PUPUTA

La puputa també sou vos

No t'estiris, no t'arrossis...

En turretes
fa pastetes
al carrer
de la presó.

Com les mones
dels homes
que'ls agrada
l'imitació.

En la esquina
de càl sastre
más de un golpe
se paró.

Extra-muros
muchas veces
le ha visto
algun senyó.

Le parece
es él solo
que aprovecha
l'ocasió.

I el camino
es abierto
si el bitnet
no es de cartró

Cantades amb la tonada del vals
de «El Caballero de Gracia», fa més
efecte. (No me mates, no me mates...)

